

Centrum Gent, 18 december 2021, 07u28.

Het is al laat, of in mensentermen al een aanvaardbaar uur om aan de dag te beginnen, en Bertus is moe. Hij heeft de hele nacht buiten de stad rondgetrokken om een paar overblijvers van zijn kleine volkje nog eens te bezoeken en informatie te sprokkelen over de vraag die hem al een paar maanden bezighoudt. Hij is echter ook tijdens deze ronde niets wijzer geworden. Gelukkig maken kabouters zich niet snel echt zorgen.

Terwijl Bertus de lange trap in de muur begint te beklimmen, overdenkt hij wat hij straks in het grote verhalenboek gaat schrijven over deze dag. Hij kijkt, op weg naar zijn bedstee, nog even door de spleet in de oude muur die al generaties lang een blik op de mensenwereld toelaat. Hij ziet dat in de verte in het park de bomen volledig kaal geworden zijn. De winter is op komst. "Nu ja, winter...", denkt Bertus. Ook ziet hij dat het waarschijnlijk weer een heel stille dag zal worden in de stad en dat hij dus een zeer welverdiende en stille dagrust tegemoet gaat.

Hij hoort in de eerste bedstee het zachte gesnurk van zijn kinderen, en wanneer hij de deurtjes van zijn stee opentrekt draait zijn kaboutervrouwte zich om, terwijl ze zachtjes "Je bent laat!" fluistert. Bertus antwoordt: "Ik vertel het straks wel...". Hij gaat liggen, en nog voor zijn baard tot rust gekomen is, vallen zijn piepkleine oogjes al dicht.

Terwijl Bertus in een diepe slaap glijdt, wil ik, de verteller van dit verhaal, van de gelegenheid gebruik maken om één en ander te kaderen. Ook al werden vele details van het leven en werk van de kabouters lang geleden door een bekend Nederlands kabouterantropoloog reeds te boek gesteld, toch lieten de kabouters destijds niet heel veel los over de hiërarchische structuur waarin zij leven.

Bertus is de 5e generatie van een gerenommeerde kabouterfamilie. Deze familie verblijft al vele generaties in één van de historische gebouwen van Gent. Bertus is, net zoals zijn voorvaders, koninklijk gezant voor dit deel van het kabouterrijk. Zijn vader had deze verantwoordelijkheid vóór hem, en zo ook zijn grootvader, en dat dus al 5 generaties lang.

Het is misschien goed om ook al één en ander te duiden rond dat koninklijk gezantschap en de indeling van het kabouterrijk. Elke regio, die ongeveer zo groot is als een mensenprovincie, heeft een kabouterraad. Mannelijke kabouters mogen daar vanaf hun 75e levensjaar tot toetreden na een veeleisend ontgroeningsproces (vrouwelijke kabouters hebben eveneens een raad, de zogenaamde huisraad, maar over toetreding en werking van deze raad is niet veel meer bekend dan dat hij bestaat - en dit zal ook na dit schrijfsel niet veranderen).

Elke kabouterregio maakt deel uit van een groter gebied, een zogenoemde Kabouter-Gouw. De gouw waar we ons bevinden heet Zuid-West Dietsenland. Het ligt min of meer in de driehoek gevormd door Le Havre in Frankrijk, Trier in Duitsland en Rotterdam in Nederland. Elke gouw heeft een hoofdplaats. De hoofdplaats van Zuid-West Dietsenland is Gent, en dat al sinds het midden van de 14e eeuw volgens de mensenkalender.

Centrum Gent, 18 december 2021, 20u31.

Maartje schuifelt een beetje op haar kabouterstoel. Ze heeft net de tafel afgeruimd en de kinderen aan het werk gezet met een praktische schoolopdracht waar ze wel een paar uur zoet mee zullen zijn. Kabouters doen immers aan thuischoling, maar daar gaan we het hier voorlopig niet over hebben.

Bertus komt de woonkamer binnen en draagt al zijn winteruitrusting met zich mee. Hij gaat duidelijk weer op pad. Maar eerst gaat hij zitten en schenkt voor zijn vrouw en zichzelf een kopje verkwikkende thee in.

Hij steekt van wal. "Ik ben gisteren weer niets te weten gekomen. Ook de boskabouters en de boerderijkabouters wisten me geen nieuws te vertellen. Ze hebben alle trekvogels uit het noorden aangesproken die ze konden vinden, maar geen enkele heeft hem gezien of iets over hem gehoord sinds hij dit voorjaar vertrokken is uit Gent. Er werden ondertussen zelfs een paar vossen naar het oosten gestuurd om contact te leggen met de alsmaar dichterbij komende wolvenroedels. Die hebben naar verluidt eind november al huilend de vraag gesteld van roedel naar roedel, tot diep in Noord-Oost Dietsenland, maar die kregen ook daar geen antwoord op de vraag waar Marius zou kunnen zijn!". En hij besluit met een zucht: "Hij had nu ondertussen al bijna 3 maanden terug thuis moeten zijn..."

Marius is de broer van Bertus, en is net zoals Bertus koninklijk gezant voor Zuid-West Dietsenland. Koninklijke gezanten werken altijd in paren; altijd 2 broers. Bertus en Marius Kraakwilg zijn de 5e generatie van een bloedlijn die al generaties lang gezinnen met twee zonen voortbrengt.

Zoals U in de antropologische schrijfsels van 40 jaar geleden kan lezen is een kaboutergezin nogal traditioneel georganiseerd. Zo ook de kaboutermaatschappij in het algemeen. Daarom valt de eer van koninklijk gezant enkel te beurt aan families waarvan de beide kinderen zonen zijn. De familie Kraakwilg is dus al 5 generaties door de vertegenwoordigers van de kaboutererraden van Zuid-West Dietsenland aangesteld als archivaris en koninklijk gezant/rapporteur voor de gouw.

Koninklijke gezanten hebben 2 belangrijke verantwoordelijkheden. Zij houden zich op dagelijkse basis bezig met wat wij mensen geschiedschrijving en archivering van feiten zouden noemen. Hun tweede taak is echter de belangrijkste: als gezanten van de kabouterkoning brengen ze geregeld een bezoek aan het koninklijk hof. Ze verzorgen daarbij de communicatie tussen de kaboutererraden van de regio's binnen hun gouw, en tussen de verschillende gowraderen en de koning en het hof.

Centrum Gent, 18 december 2021, 20u40.

Maartje zit nadenkend voor zich uit te staren terwijl Bertus de theekopjes nog eens vult. Een van de kinderen is net langs geweest om een detailvraag te stellen over hun schooltaak, waardoor het gesprek van beide ouders onderbroken werd.

"Wat ben je nu verder van plan?" vraagt Maartje uiteindelijk.

Bertus antwoordt: "Ik dacht er aan om nu de rivierkabouters en de duinkabouters te bezoeken. Die wonen wel beiden aan een andere kant van Gent, maar de komende dagen kan ik op de vossen rekenen om me er te brengen, en daar zou ik graag gebruik van maken. Maar dan nog zullen het lange nachten worden, en zal het me moeite kosten om vóór het ochtendlicht terug thuis te raken. Je zal me dus niet veel te zien krijgen de komende dagen en nachten...". Hij overdenkt zelf even wat hij zonet gezegd heeft, en vraagt dan: "Zie je dat zitten?".

Maartje zit een hele tijd na te denken, en plots krijgt ze een ingeving. "In plaats van nog meer in de streek rond te trekken om kabouterfamilies te bezoeken, moet je misschien eens overleggen met je vader en zijn broer. Misschien hebben zij wel andere ideeën hoe de zoektocht verder te zetten. Of misschien kan je de mensen inschakelen, die hebben andere middelen om sneller te reizen en te communiceren. Of doe je dat liever niet?" vraagt ze voorzichtig.

Bertus hoeft er echter niet lang over na te denken. "Da's een goed idee!" zegt hij, en hij begint spontaan zijn buitenkleden aan te trekken. "Ik ga om te beginnen deze nacht eens een kopje thee of iets sterkers drinken met onze voorgangers. 't Is toch al lang geleden dat ik nog eens in de donkere krochten van het Gravensteen rondliep!" besluit hij.

De vorige generatie koninklijke gezanten verblijft altijd in de buurt van de huidige generatie. Zo kunnen zij nog advies geven aan de huidige generatie. Kaboutergezanten beginnen aan hun taak wanneer ze ongeveer 150 jaar oud zijn en oefenen die zo'n 100 jaar uit. De reden dat ze al op voor kabouters middelbare leeftijd de taak overdragen aan de volgende generatie is vooral omdat het reizen naar het koninklijk hof met de jaren lastiger wordt, en dat de kabouters verkiezen hiervoor jongere mannen in te schakelen.

Bertus en zijn broer Marius zijn ongeveer 160 jaar oud en zijn dus nog maar een tiental jaar koningsgezanten. Hun vader en zijn broer en hun beider echtgenotes hebben na hun taak de woonplekken voor de koninklijke gezanten ingeruild voor een kabouterappartement in de muren van het Gravensteen.

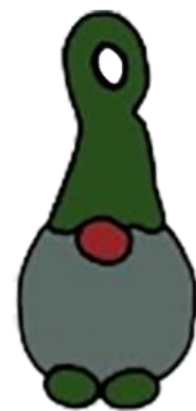
Centrum Gent, 18 december 2021, 21u33.

Bertus is bijna aan het Gravensteen wanneer hij in de verte iets opmerkt dat niet klopt. Er staan wel degelijk 3 kabouters voor de grote poort van het kasteel in de schaduw te wachten. Bertus duikt snel achter een regenpijp, blij dat ze hem niet gezien hebben. Het zijn kabouters die hij wel herkent, maar niet hier verwacht. Met hun lange baarden en haren en hun extra dikke kledij valt het niet te ontkennen: het zijn Siberische kabouters! Bertus overweegt om hen tegemoet te wandelen, maar bedenkt zich, wanneer hij ziet dat er nog 3 uit een spleet naast de grote poort tevoorschijn komen. Zijn zij ook op bezoek geweest bij zijn voorgangers?

Het zien van de Siberische kabouters lokt bij Bertus verschillende vragen uit. Het koninklijk hof waar de kabouterkoning resideert, bevindt zich in Siberië. Marius was op bezoek bij de koning en is niet teruggekomen. Maar waarom zijn deze baardige kabouters dan hier in de gouw? En hebben die twee zaken iets met elkaar te maken?

De zes Siberische kabouters hebben een kort gesprek en verdwijnen dan één na één in de donkerte van de nacht, elk in een andere richting.

Een paar minuten later maakt Bertus de oversteek van de regenpijp naar het Gravensteen, en nog een paar minuten later klopt hij aan bij zijn ouders. Hij houdt ook een brief in de hand die hij daarnet in het portaal van de kabouterappartementen tegen de muur zag staan.

Het bezoeken van en het rapporteren aan het koninklijk hof verloopt volgens een vast patroon. In de oneven jaren van onze jaartelling vertrekt één van de gezanten naar het noorden, gebruik makend van de vogeltrek. Afhankelijk van het weer en de temperatuur gebeurt dat ergens tussen midden maart en eind april. De reis duurt zo'n 2 à 3 weken, afhankelijk van welke dieren de kabouter in kwestie gebruik kan maken. Tegen eind mei zijn alle koninklijke gezanten verzameld aan het hof en kunnen de rapporteringen en beleidsgesprekken starten. Deze gesprekken noemen de kabouters de Koninklijke Raad.

De kabouters maken gretig gebruik van de warme en lange Siberische dagen om heel wat werk te verzetten. Tegen midden september is doorgaans alles gezegd en beslist wat er moet gezegd en beslist worden, en wanneer de wintertrek zuidwaarts start vertrekken de koninklijke gezanten dan ook richting hun thuisgouw. Gezien de gunstige winden verloopt deze reis sneller dan de heenreis; meestal brengt een buizerd de gezanten op minder dan een week terug thuis.

De even jaren gebruiken de gezanten om de adviezen en vragen van de Koninklijke Raad te delen met de lokale kabouterraden, en zo de volgende Koninklijke Raad voor te bereiden.

Wat Bertus en Marius betreft, deze keer was het dus Marius zijn beurt om de verre reis te maken.

Centrum Gent, 19 december 2021, 00u33.

Twee al wat oudere kabouters en Bertus zitten voor zich uit te staren en laten de warmte van de knetterende haard op hun bebaarde gezichten vallen. Eén van de oudere kabouters neemt voorzichtig een sierlijk glas van de tafel voor hen en neemt een slok van iets dat er sterker uitziet dan thee. De andere oudere kabouter neemt het woord.

"Ja zoon, wat moeten we nu denken van deze situatie. Marius is niet teruggekeerd van het hof en dat is het hof blijkbaar ook niet ontgaan. De brief die hier voor ons ligt laat niets aan de verbeelding over. Zij zijn duidelijk ook op zoek naar Marius. Maar een paar zaken begrijp ik niet. Je zou ten eerste verwachten dat het hof eerder met jou dan met ons contact zou opnemen. Jij en Marius zijn natuurlijk nog maar een tiental jaar gezant, maar het is toch raar dat ze zich tot jullie voorgangers wenden. Er moet ergens een vertrouwensprobleem zijn tussen het hof en Marius en dat probleem straalt blijkbaar ook op jou af. En ten tweede begrijp ik ook niet waarom ze die brief niet persoonlijk zijn komen afgeven. Ik kan alleen maar veronderstellen dat dat uit schaamte of discretie is..."

Bertus en de andere oudere kabouter knikken instemmend. Bertus' vader gaat verder: "We moeten proberen in contact te komen met die Siberische kabouters om ze naar de volledige toedracht te vragen. De brief vertelt enkel dat Marius het paleis onverwachts heeft verlaten en dat er sindsdien van hem geen enkel spoor is. Maar de brief geeft verder geen details of context bij dat vertrek.", eindigt hij zijn overpeinzing. De andere wat oudere kabouter zegt daarop: "Maar hoe kunnen we dat doen, die jongens waren duidelijk niet van plan om rechtstreeks contact op te nemen. Ik denk dat er niets anders opzit dan alle omliggende kaboutervolkeren in te lichten over de zoektocht van die Siberische kabouters, en hen om hulp te vragen om die te vinden. En wordt het misschien ook geen tijd dat we onze menselijke contacten aanspreken?", voegt hij er aarzelend aan toe. Bertus' vader knikt goedkeurend. "Dat eerste is een kwestie van de ronde van de kaboutervolkeren in de gouw te doen. En al zijn mijn botten al wat ouder, daar wil ik wel aan meehelpen, Marius is ten slotte mijn zoon. Dat tweede kan echter lastig worden. De contacten die we hadden met de mensenwereld zijn een paar jaar geleden allemaal overleden. Of beter gezegd: vermoord, omwille van een eeuwenoude mensenvete. Een triestig verhaal eigenlijk...", voegt hij er met een zucht aan toe.

Bertus beaamt: "Maartje had ook al voorgesteld om de mensen te contacteren. En hoewel we onze contacten inderdaad verloren zijn, was er eigenlijk ook een sprankeltje hoop aan dat droevig verhaal. Het werk van die mensen is overgenomen door een andere groep. Misschien is het mogelijk om via die groep toch nog de mensenwereld te betrekken. Ik ga er morgen nog eens het verhalenboek op nalezen en proberen uit te zoeken hoe we in contact kunnen komen. En vader, kan jij ondertussen al de stads-, douche- en duinkabouters op de hoogte brengen, en hen om hulp vragen?".

Ergens in de buurt van Gent, midden februari 2022, 20u53.

De GGS zit digitaal samen om het rare, maar intrigerende bericht dat één van hen onlangs kreeg te bespreken.

Begin deze week ontving het lid uit Merelbeke een piepklein envelopje, vastgebonden aan een steentje. Het werd door een kraai letterlijk voor zijn voeten gegooid. Het was niet aan hem alleen gericht, maar ook aan zijn vrienden van de GGS. Er stond immers in piepkleine, maar duidelijk leesbare en sierlijke lettertjes "Aan de GGS" op het envelopje. Uit het envelopje kwam een smal, lang strookje papier, met op beide zijden 2 reeksen tekeningen parallel aan elkaar. Wat deze tekeningen wilden zeggen was op dat moment een raadsel.

Het een beetje op een verwarde professor gelijkende lid van de bende is aan het woord. "Toen ik het gescande bericht ontving was ik zeker dat ik deze tekeningetjes al eens eerder had gezien. Het deed me denken aan onze avonturen met de Orde en hun Kronycke enkele jaren geleden. En ook al hebben we toen 'het boek' verbrand, we hebben daar natuurlijk nog altijd een kopie van hé. Ik heb daar dan ook nog eens grondig door gebladerd. En ja hoor, in een hoekje van één van de pagina's staat een piepklein matrixje van 7 bij 7, met in de hoofdletters deze tekeningetjes, en in de matrix de 26 letters van ons alfabet en de 10 cijfers!".

Een ander lid van de bende, een man met een klein geitenbaardje, neemt over: "En, heb je dat berichtje dan al kunnen omzetten of vertalen?".

"Uiteraard! En er staat: "GGS, wij, de kaboutergemeenschap, hebben jullie nodig. Als jullie willen ingaan op onze vraag kom dan bij de volgende nieuwe maan om middernacht naar de brug van jullie eerste event." - allez, als ik het wat structureer, want ze gebruiken geen leestekens op dat briefje...".

Er gaat een golf van verbazing, verwondering en enthousiasme door de bende. De miserie van de voorbije 2 jaar lijkt plotseling heel ver weg.

Er volgt nog een discussie of dit al dan niet het werk van een grappenmaker kan zijn, maar net omdat er gebruik gemaakt wordt van een code uit de Kronycke wordt aangenomen dat dit een ernstig bericht is. De meeting wordt dan afgesloten met een aantal praktische afspraken. De verstrooide professor en het lid uit Merelbeke zullen op de aangegeven dag afzakken naar de aangeduide locatie. De anderen zullen, wellicht vol ongeduld, wachten ten huize van de man uit Merelbeke.

Scheldevallei Merelbeke, 1 maart 2022, ' s Nachts

Op het kleine bruggetje dat toegang verleent tot het overstromingsgebied van de Schelde staat een kabouter met een potje kleurloze verf en een kwast tekeningen te maken op één van de hoekpalen van de brug. De kabouter heeft naast zich een lantaarn staan waar een blauwe gloed uit straalt. Die gloed laat de tekeningen oplichten, maar van zodra de schaduw van de kabouter er op valt worden ze onzichtbaar.

Een kwartiertje nadat de kabouter aan zijn werkje begon is hij klaar. Als uit het niets komt een haas uit de struiken, de kabouter verzamelt zijn spulletjes, kruipt op de rug van de haas, en samen verdwijnen ze in het duister.